

Trenne Andeliga

W i s d r ,

Den Första:

Om Kärleken til Swänner.

Den sin Swän ej förlåter, &c.

Den Andra,

Min födelsedag, Förtjenar at &c.

Den Tredje.

Bara folig och sig nöja &c.

Alla Tre kunna sjungas under sina egna
och behagliga Melodier.

Jönköping, Tryckte hos J. P. Lundström, 1811.

Exemplaret kostar 1 s.

Den Första.

1. **D**en sin Ömån ei förlåter,
Bryter Jesu Kärleks lag:
Honom Gud och öfverlåter
Til sin hämnd på wredens dag;
Ger dens synder aldrig til,
Som ei sielf förlåta will.

Liknom Jesu milda hierta,
Som, af Kärlek blödande,
Uti sielfwa dödens smärta
Bad för sina mördare.
Jesu, wid ditt Kors och lär
Dämpa alla hämnd-begär!

Låt din Kärlek och bewesa
Att i fromhet lifna dig:
Att förlåtelse ej nesa
Dem mot och förbrutit sig;
Såsom Christne lär och be
Afwen för vår fiende!

Om

Om han ondt mot oss föröfwar,
Öbroni honom godt igen;
Då hans ondskan oss bedröfwar
Älskom honom som vår wän.
Gud vår oskuld minnas will,
Hämnden kommer honom till.

Och då han så nådigt dömmar
Öf sitt folk, sin arfwedel,
Sig förbarmar, och förglömmer
All vår swaghet, våra fel;
Böre ej wi Syndare
Tilgift åt hwarandra ge?

Jesu! gif du mig förmåga,
Att min ömån älska rätt!
Med din Kärleks ljufwa låga
Öör mig denna plikten lätt!
Ack! för tusend tusend brott!
Jag af dig ju tilgift fått!

Wärdes och din tilgift tänka
Dem mig hata utan skäl!
Lär dem at i tid betänka
Sina arma själars wål!
Då de argast hata mig,
War dem Jesu nådelig!

Den

Den Andra:

Min Födelsedag, Förtienar at jag
Et tacksamhets-ljud, Til him-
melen sänder, Ut prisa min Gud, Som
skapat mig wäl, Ut lag af hans hän-
der Gätt lemmar och själ.

2. Af Slaparen bygd, I moderlifs
skogd Jag fången än låg; Med tron
ej hörde, Med ögon ej såg. Min bo-
ning wor trång; Jag slandom mig
rörde, Ut slippa mit twång.

3. Wid tidens förlopp, Bröts fän-
giset opp. Gud förde mig ut; På
trängsel och mörker blef icke slut.
Då skadade jag, Foll, byar och kyrkor,
Wid himmelens dag.

4. Jag kunde ändå, Platt intet för-
stå. Med jämrande röst, Jag tigade
mig födan, Af daggande bröst. För
skötsel och ans, Och upfostrings-mö-
dan, Belöning ej fans.

5. Beflagligast war, Jag låg än-
nu qwar I syndenes garn, War dö-
der

der til döden, Et wredenes barn; Men
Herren war god, Och halp mig ur
nöden, I döpsens flod.

6. Där twäddes lag ren, Från arf-
syndens mehn, Jag gjordes och fri
Från djefwulens indnad, Och hans ty-
ranni: Jag föddes på nytt: Min blygd
uti prydnad Blef härligt förbytt.

7. Förr än jag blef döpt, Had'
Herren mig köpt, Med Frälsarens
död Från ewiga wådan Och helfwetes
glöd. Och sedan alt fort, Har him-
melns nåden All kärlek mig gjort.

8. Min tropp har han födt Och
faderligt skött, Samt ångslawård satt
Ut honom beskydda, Så dagar som
natt. Min fattiga själ, så wäl som
des hydda, Försörjer han wäl.

9. Mig styrker hans ord, Wid nå-
denes bord; Wid Mottwordens dul;
Min själ wedergwicks, När hon blif-
wit sluf. Guds sågande hand Mig
dagelig rådes, Med riset ibland.

10. Den så mycket godt Af Herren
har sådt, Han wiserlig bör, Den
högsta beprisa, Och tacka dårsör. Ja
hwar och en stund Bör offras en wi-
sa, Af själens grund.

11. Men

11. Men iämmer; at jag En enda-
ste dag, Af hela min tid, Ei wändt
til Guds ära; Där blyges jag mid.
Jag hafwer fast mer, Med synd tords
beswära Mit bräckliga ler.

12. I lemmer jag bär Alt syndens
gemår, Ut dräpa min själ, Och själen
tillika Har varit en träl, Af lustars
behag; Men ej welat wisa, För him-
melens lag.

12. Nu domen jag wet. Skal jag
i förtret Förbanna min stund, Och
dagen fördöma Till nedersta grund;
Nej håldre jag wil Guds godhet be-
römma, Som tält mig härtil.

14. Min Fader, war huld. Gif efter
min skuld. Swad härtil är skedt, Det
är och skal wara Mig hiertelig ledt.
Den tiden, du mig, Här efter wil spa-
ra, Uppoffrar jag dig.

15. Förlåna mig nåd Ut följa dit
råd, Och styra med tön Min gerning
och willa, samt tankarnas ström. Gåt
werldens försåt, Mig aldrig få skilla
Från himmelens stråt.

16. Och om jag ej mer Min födslo-
dag ser, Så ste som du wilt! Jag
hafwer i tankar Frå jorden mig skildt.

Be-

Bered mig i tid, Ut lyfta mit antar
Och fara i frid.

17. Min Frälsare blif, Mit saliga
lif; Så blifwer min död En winning,
sem slutar All olust och nöd. Til him-
len jag går, Och lifwet åtnjuter, Som
ewigt består.

18. Där födes jag ny, Där blifwer
jag frö; Ei tiden där får Min lefnad
hopstöta, Af dagar och år. Där ewigt
skal jag, Bland änglar, förnöta Min
födelsedag.

Den Tredje.

1. **W**ara tölga och sig nöja, För-
drar Gud i motgång måst,
Sinnet efter Herran böja, Är ju utan
twifwel bäst; Tro min själ han för til
ända Swad som synes för dig swårt;
Han kan sorg i glädje wända, O! hwil
qwider du så hårdt?

2. När Gud hulvit alla andra, Skulle
han ej hjälpa dei; Därför bör du intet
flandra, Uppå lyftan utan säj: Gud
är god, gör aldrig illa, Han wet wäl

hwad

hward nyttigt är, Därför wil jag tiga
stilla, Han mig då wist hjälpa lär.

3. När han så dit tålmod pröfwat,
Funnit dig städs wara nöjd, Men alt
det han på dig öfwat, Skänker han
dig lust och fröjd: I sann tro därföre
frukta Herran och Guds helga lag, När
han dig med korb wil tukta, Herre!
säg: Si här är jag.

4. Därför wil jag korbet gärna Dra-
ga på min matta rygg, Wandra efter
Jacobs stierne, Ibland törnetagg-
trygg. Werldsens haf det må fritt dull-
ra, Jag will med min lilla båt
Mellan berg och dalar fullra: Stran-
dar ei at jag blir wåt.

5. Si! så skal du dig här ställa, Om
du wil ha hjälp af Gud, Och ei modet
strax nedfälla, När det sker efter hans
bud; En Gud har ju i sin händer,
Magt at göra hwad han wil; Den
som knorrar, Gud ei sänder Någon
hjälp: därför dig still.

6. Nu jag tålligt då wil bida, Wän-
ta på min Faders nåd, Aldrig för os-
lyckan qwida, En jag wet, at Gud är god;
När han mig således har risa, Skänker han
mig lust och frögd, En skal detta bli min
wisfa: Jag är med min Gud förnögd.
